

[Axel Kristensen.]

den nu, er Mangelen paa Balance mellem Varer og Købeevne. Der kan heller ikke herske Tvivl om, at hvis Marshall-Planen kommer til at betyde det, vi haaber — jeg ved ikke, hvor store Beløb det drejer sig om, men jeg har hørt Tale om 500—700 Mill. Kr. — igennem nogle Aar, vil det medføre, at det tilsvarende Beløb af ledige Penge bliver bundet, og dette maa betyde, at Mulighederne for Frigivelse nærmer sig stærkt. En af Aarsagerne til, at vi ikke har kunnet foretage Lempelser i indeværende Aar, har i høj Grad været den daarlige Høst i 1947, og for saa vidt Marshall-Planen bliver det, vi haaber, og for saa vidt vi faar en normal Høst igen, maa Mulighed for Lempelser i disse Forhold være inden for Rækkevidde. Jeg anser det for uhyre vigtigt, at Friheden kommer saa hurtigt som muligt, selv om den paa en Række Punkter vil virke ubehageligt — og det vil den. Derfor tillægger vi det meget stor Betydning, at Rigsdagen faar Lejlighed til at vurdere Stillingen og Anvendelsen af denne Lov og den Aand, der nu er lagt i Loven.

Ud fra disse Synspunkter anbefaler vi altsaa det Ændringsforslag, der er fremgaaet ved Forhandling mellem Ministeren og Udvalget, og som Konsekvens deraf og efter parlamentarisk Skik maa vi altsaa stemme imod Retsforbundets Ændringsforslag, selv om vi nærer den allerstørste Sympati for den Tendens, der ligger i dem, og selvfølgelig maa vi stemme imod de af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen fremsatte Ændringsforslag.

Aksel Møller: Jeg skal gøre Forsøg paa at afkorte de Bemærkninger, som jeg vilde gøre ved denne anden Behandling, mest muligt, for der er nu praktisk talt blevet sagt alt, hvad der kan siges, om de Synspunkter, der har krydset hinanden under Udvalgsarbejdet, der er gaaet forud for denne Behandling af Sagen.

Man maa vel indrømme, at Sagen har været uhyre længe undervejs i denne Rigsdagssamling, og at det Resultat, som vi her skal tage Stilling til, alle sine Fordele til Trods, for mig at se kun er en Station paa Vejen frem imod den endelige Afvikling af denne Lovgivning.

Lige siden den 26. November, da mit Parti stillede et Forslag til Beslutning om Bemyndigelseslovens Grænser — og jeg maa vel have Lov at minde om, at ved den Lejlighed begyndte Kampen i denne Rigsdagssamling om hele denne Lovgiv-

ning —, har dette Problem i høj Grad beskæftiget os her paa Rigsdagen.

Naar vi nu ser os tilbage og ser paa de Ændringsforslag, der foreligger til Behandling i Dag, synes jeg egentlig, at Anstrengelserne ikke har været helt forgæves. I alle de Debatter, som vi har ført om Bemyndigelsesloven, er det gaaet som en rød Traad gennem Udtalelserne fra praktisk talt alle politiske Partiers Side, at en Bemyndigelseslov var en Nødvendighed og er en Nødvendighed i den foreliggende Situation. Det blev fastslaaet den 8. Januar, det blev fastslaaet ved Førstebehandlingen i Februar, og det er blevet fastslaaet igen i Dag. Det er ganske utvivlsomt, at alle Partier herinde erkender vor økonomiske Situations Krav paa dette Omraade, forstaaar, at saa længe vore Valutaindtægter kun levner os fra Haanden i Munden, saa længe Eksportforøgelse og Forbrugsbegrænsning stadig er en bydende Nødvendighed, og saa længe vi ikke har faaet vort Lands Pengevæsen i en saadan Orden, at vi kan kaste Gangkurven og Krykkerne, saa længe er det en Forpligtelse for Rigsdagen at bevare denne Lovgivning. Men selv om vi anerkender Berettigelsen af en saadan Lovgivning, har vi ikke villet anerkende, at den skulde forblive i den Form, som Krigsforholdene har givet den.

Vi saa det op til denne Behandling af Lovforslaget i Udvalget som vor Opgave at medvirke til en gennemgribende Revision af Loven, og vi har i Diskussionerne om, hvordan denne Revision skulde være, hævdet, at den maatte sigte mod det Maal at give Rigsdagen sine Beføjelser tilbage, at sikre den enkelte Borger mod Vilkaarlighed, at indføre en Begrænsning af Handelsministerens Magtfuldkommenhed, saa vidt det overhovedet var muligt, at fjerne, hvad der alene havde med Krigsforhold at gøre, og at paabegynde Afviklingen af Restriktionerne ved igen at søge Begrebet „Friliste“ indført i Loven. Det glæder mig i Dag at kunne fastslaa, at Punkt for Punkt er disse Tanker blevet imødekommet af den højtærede Minister. Det er ikke saaledes, at de altid er imødekommet nøjagtigt i den Form, hvori de er fremsat, men det synes, som om der har været en vis Tankernes Overensstemmelse mellem os under Udvalgsarbejdet, og nu afhænger det uhyre meget af Administrationen af disse nye Bestemmelser, om de ogsaa bliver ført ud i Livet i den Aand, hvori Ændringsforslaget er blevet affattet.

Jeg lægger en aldeles afgørende Vægt